

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У 19174/20
Дана 15.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Миње Бикички и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца АА из ..., ..., поднетој против туженог Секретаријата за социјалну заштиту Градске управе града Београда, ради поништаја решења XIX-02 број: 58.1-37/2020 од 15.09.2020. године, у правној ствари увећања процента војног инвалидитета, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за скупштинске послове, послове Већа и председника и услужни центар градске општине Стари град, број I Уп. 580-106/2019 од 07.07.2020. године. Наведеним првостепеним решењем одбијен је захтев тужиоца, признатог ратног војног инвалида II групе, са 100% инвалидитета, којим је тражио повећање процента војног инвалидитета, јер нису испуњени законом прописани услови.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 30.10.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из разлога прописаних одредбама члана

24. став 1. тач. 1), 3) и 4) Закона о управним споровима, наводећи да је оспорено решење произвољно, неразумљиво и нетачно. Додаје да је он оштећено – тотално непокретно лице коме није омогућено да учествовањем у поступку оствари своја загарантована права, јер га нико никада није позвао на комисију, која је пренебрегла налазе референтних здравствених институција и није констатовала да је он тотално неспособан после тешког можданог удара, операције абдоменалне аорте и других хируршких захвата. Са изнетих разлога тужилац предлаже да суд поништи – укине оспорено решење и предмет врати другостепеном органу, односно мериторно одлучи по његовом захтеву да му се призна инвалидност прве категорије и обавезе туженог да сноси све стварне и судске трошкове.

У одговору на тужбу тужени орган наводи да остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из стања у списима и разлога образложења оспореног решења произлази да је решењем Покрајинског секретаријата за социјалну политику, рад, борацка и инвалидска питања – Управе за борацка и инвалидска питања, број: 580-2-6/92 од 24.11.1992. године, које је делимично мењано решењем првостепеног органа број I Уп. 580-265/18 од 19.10.2018. године у погледу основа за утврђивање и начина усклађивања износа права, тужиоцу признато својство ратног војног инвалида II групе са 100% војног инвалидитета, право на личну инвалиднину и ортопедски додатак I степена, будући да је на основу налаза и мишљења лекарске комисије у другостепеном поступку број 130 од 21.02.1992. године утврђено да код тужиоца постоји стање после ампутације (високе) леве натколенице са присутним фантомским боловима у ампутираном уду тачка 116а=90% и члан 8 +10% Правилника о војном инвалидитету, пошто је оштећење организма настало услед ране задобијене новембра 1991. године при учешћу у оружаном акцији. Тужилац се дана 17.10.2019. године првостепеном органу обратио захтевом "за увећање инвалидности и туђе неге и помоћи". Првостепени орган је, поступајући по захтеву за повећање процента инвалидитета, а на основу налаза посебне лекарске комисије број 21 од 02.06.2020. године, која је дала мишљење да не постоји вероватноћа да је код тужиоца настала промена која је од утицаја на утврђени проценат војног инвалидитета, јер се из ближе назначене медицинске документације, коју је приложио тужилац, види да је хипертоничан, да је лечен и рехабилитован због последица можданог удара, што је за последицу оставило левострану слабост уз компромитован ход, те шећерне болести и акутног инфаркта срца, а које болести нису биле основ утврђеног инвалидитета, донео ожалбено решење применом члана 90. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца.

Одредбама члана 90. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, бр. 24/98, 29/98 и 25/00 и „Службени гласник РС“, бр. 101/05...50/18) прописано је да ако код војног инвалида наступе промене које су од утицаја на права утврђена коначним решењем, војни инвалид може, по истеку две године од дана доношења коначног решења, поднети захтев за утврђивање новог процента војног инвалидитета у вези са насталом променом став 1.), да ће се по захтеву поднесеном у смислу става 1. овог члана поступак покренути ако војни инвалид учини вероватним да је настала промена од утицаја на утврђено право (став 3.), да се сматра да је учињено вероватним да је настала промена у смислу става 3. овог члана ако војни инвалид о томе поднесе налаз лекара специјалисте и ако посебна лекарска комисија од три члана лекара специјалиста, коју именује надлежни орган, на основу тог налаза и друге медицинске документације, да мишљење да има основа да се преиспита утврђени процент војног инвалидитета (став 4.).

Чланом 1. Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени лист СРЈ“, број 37/98) било је прописано да се овим правилником прописује начин утврђивања процента војног инвалидитета према степену телесног оштећења које је настало као последица ране, повреде, озледе или болести задобијене под околностима утврђеним Законом о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (у даљем тексту: Закон) и другим условима и критеријумима за утврђивање војног инвалидитета и утврђују се оштећења организма по основу којих се може поднети захтев за утврђивање новог процента војног инвалидитета пре истека рока из члана 90. став 1. Закона.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је, према оцени Управног суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована, те донета на основу налаза Посебне лекарске комисије за који је оцењено да је дат у свему у складу са чланом 10. став 2. и чланом 15. Правилника о раду лекарских комисија. Ово са разлога што је у поступку који је вођен пре подношења захтева од 17.10.2019. године тужиоцу решењем број 580-2-6/92 од 24.11.1992. године, признато својство ратног војног инвалида II групе са 100% војног инвалидитета по основу оштећења – стања после ампутације (високе) леве натколенице са присутним фантомским боловима у ампутираном уду, дакле у максималном проценту, а не по основу болести на које указује медицинска документација из периода 2018.-2020. година, коју је тужилац приложио уз захтев од 17.10.2019. године, а које нису биле основ за признавање својства ратног војног инвалида.

Није основан навод тужбе да тужиоцу није омогућено да учествовањем у поступку оствари своја загарантована права, јер није позван на преглед пред лекарском комисијом. Ово са разлога што је начин рада Посебне лекарске комисије уређен чланом 15. Правилника о раду лекарских комисија у поступку за остваривање права по Закону о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, број 37/98), према коме Посебна лекарска комисија даје мишљење о вероватноћи да је наступила промена од утицаја на утврђени процент војног инвалидитета на основу мишљења лекара-специјалисте, који војни инвалид подноси уз захтев за утврђивање новог процента војног инвалидитета и на основу постојеће

медицинске документације у предмету војног инвалида. По налажењу суда, тужилац је могао да утиче на налаз Посебне лекарске комисије путем медицинске документације коју је приложио уз поднети захтев. Осим тога, имајући у виду да је у ожалбеном решењу изложено мишљење Посебне лекарске комисије, то је садржина овог мишљења била позната тужиоцу који је у изјављеној жалби могао да изнесе примедбе на мишљење Посебне лекарске комисије и те примедбе евентуално поткрепи доказима.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, па је нашао да су они без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд је нашао да предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, па самим тим ни за могућност примене одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за решавање у управном спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Како тужилац није успео у овом управном спору, суд је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.09.2022. године, 16 У 19174/20

Записничар
Ана Ковачевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС